

land, Japan, Portugal, Spanien, Østrig og de nordiske lande), 11 østeuropæiske, deriblandt Sovjetunionen, og 15 latinamerikanske. En del af landene afgav to eller tre indlæg.

Der kunne i år tilsyneladende spores mere interesse for debatten end under 24. og 25. generalforsamling. Ikke blot blev der afgivet ca. 20 flere indlæg end under 25. generalforsamling, men f. eks. de afro-asiatiske indlæg syntes at være bedre forberedte og koncentrerede sig mere om enkelte emner, end det tidligere havde været tilfældet.

Den tilsyneladende øgede interesse for behandlingen af problemerne i det sydlige Afrika i 4. udvalg skal nok ses på baggrund af et angiveligt behov hos afro-asiaterne for at få bestræbelserne på en videreførelse af kolonifrigørelsen i det sydlige Afrika ud af det dødvande, der har præget dem i de senere år. Udsendelsen af en OAU-delegation til Canada, USA og de nordiske lande skal sikkert også ses i denne sammenhæng. Selv om det ikke kom direkte til udtryk gennem de i udvalget afgivne indlæg, er der blandt flere ikke-afrikanske iagttagere en fornemmelse af, at de mere moderate kræfter i den afrikanske gruppe bestræber sig på at finde nye veje til løsning af problemerne i det sydlige Afrika, og at de har en noget større mulighed for at sætte deres præg på udviklingen end tidligere.

Udover at behandle forhold, der specielt vedrørte et af de tre områder, var det et gennemgående træk i de afro-asiatiske indlæg, at man i højere grad end tidligere kom ind på samarbejdet mellem regeringerne i Sydafrika, Sydrhodesia og Portugal og de økonomiske interesser i områderne og den deraf afledte angivelige støtte til koloniregimerne. Samarbejdet mellem regeringerne i Sydafrika, Sydrhodesia og Portugal blev fremhævet som et moment, som enhver, der støttede en af de tre regeringer måtte tage i betragtning. Ved at støtte én, støttede man dem alle og medvirkede til opretholdelsen af status quo. Til eksempel fremhævede Somalia, at der var sydafrikanske væbnede styrker i Sydrhodesia, at sydrhodesiske landbrugsprodukter blev sendt til områderne under portugisisk administration, og at portugisiske og sydafrikanske våben af NATO-oprindelse uvægerligt nåede frem til Sydrhodesia. De hvide minoritetsregimer hentede

deres styrke udelukkende fra vesteuropæiske lande, især medlemmerne af NATO, der støttede et eller flere af regimerne økonomisk eller militært. Indien fremhævede, at samarbejdet i „the unholy alliance“ var blevet styrket i 1970-71 dels gennem mødet mellem sikkerhedscheferne fra Portugal, Sydafrika og Sydrhodesia i Salisbury i februar 1971, dels gennem den portugisiske udenrigsministers besøg i Sydafrika i juni og ikke mindst gennem samarbejdet omkring Cabora Bassa projektet i Mozambique.

Under kritikken af vestlige landes økonomiske og andre forbindelser med områderne i det sydlige Afrika var det som sædvanlig Forbundsrepublikken Tyskland, Frankrig, Storbritannien og USA, der blev rettet angreb imod. Mere konkret var det især Frankrigs og Storbritanniens aftaler med Sydafrika om henholdsvis bygning af Mirage-fly og levering af helikoptere og reservedele til militært udstyr samt licensudstedelse i denne forbindelse, der var genstand for fordømmelse. I relation til de vestlige landes økonomiske interesser blev det i adskillige indlæg hævdet, at der fandt en udplyndring af naturressourcer sted, især i Namibia. Dette medførte, at befolkningen hverken fik andel i indtægterne nu og heller ikke ville have ressourcer at tage af, når områderne blev uafhængige. I mange indlæg blev Namibia-spørgsmålet ikke berørt eller kun nævnt i forbindelse med en anerkendelse af Den internationale Domstols rådgivende udtalelse og et udtrykt håb om, at sikkerhedsrådet ville kunne enes om vedtagelsen af et resolutionsforslag, der på tidspunktet for debattens afholdelse blev fremlagt, men ikke bragt til afstemning i rådet. Forslaget blev fremsat af Argentina og sigtede på at etablere kontakt mellem generalsekretæren og den sydafrikanske regering med henblik på at skabe mulighed for selvbestemmelsesrettens gennemførelse for Namibias vedkommende. Man beskæftigede sig også med spørgsmålet om det sydafrikanske til Den internationale Domstol fremsatte tilbud om folkeafstemning. Det blev anført, at tilbuddet var fremsat over for et forkert forum og kun kunne accepteres, hvis folkeafstemningen blev afholdt under FN's auspicer. En række lande, herunder Ghana og Nigeria, fandt, at forud for afholdelse af fol-